

[Lisbet Hindsgaul.]

enkelte for, hvad han har med at gøre — ikke tolerere en meningsløs og ond behandling af dyr, hvadenten disse nu går på to eller fire ben. Og dog må jeg tilføje, at der — sørgeligt nok — endnu er mennesker, der i deres gerning, afstumpet eller uden refleksioner, udsætter dyrene for vanrøgt og direkte mishandling, så tilværelsen bliver en daglig pine for dem. Jeg forstår derfor meget vel, at mennesker med en særlig udviklet ømhed og forståelse for dyrenes tilværelse er vagtsomme her. Ja, jeg mener, at den propaganda, der er udgået fra dyreværnsforeningerne, enkelte overdrivelser til trods, har været en så betydelig indsats, at den på mange områder har sprængt den vanemæssige og ligegyldige indstilling hos det daglige livs mennesker, som uden tanke for det umælende dyrs lidelser har gjort, hvad der tjente formålet bedst.

Går man blot nogle få år tilbage, husker vi — og det kan vel forøvrigt passere den dag i dag, og disse eksempler er langt fra nogle af de værste — de ludende, trætte heste, der i timevis kunne stå udenfor værts- huset i regn og slud, de dybe slidsår hos vanrøgtede kreaturer og lænkehundens skæbne. Disse og mange andre eksempler er af opmærksomme mennesker blevet trukket frem i lyset til skam og skændsel for de pågældende, selvom den retslige bedømmelse ofte efter vor mening var for tilbageholdende i sit udtryk.

Men dette lovforslag beskæftiger sig jo ikke med dyremishandling, således som jeg i det foregående har anført det, men med vivisektionen, og jeg fremhæver også kun min mening om dyremishandlinger, fordi dyreværnsforeningerne med deres udtalelser herom i disse dage går videre i deres glæde over, at den højtærede justitsminister i det foreliggende lovforslag foreslår, at dyreværnsforeningerne får ret til repræsentation med et medlem i det kontroludvalg, der foreslås nedsat, og som skal have indseende med den videnskabelige forsknings dyreforsøg. Jeg tror for så vidt, det er en rigtig tanke, den højtærede justitsminister her har givet udtryk, idet det er min bestemte opfattelse, at forskningsområderne her i vort land meget vel tåler enhver kontrol. Kun nærer jeg en måske uberettiget bekymring for, at dyreværnsforeningerne vil kunne misbruge den så forstående hånds-

rækning, den højtærede minister her giver dem.

Må jeg med formandens tilladelse citere en udtalelse af formanden for dyreværnsforeningen „Svalen“, der ifølge „Ekstra- bladet“ af 30. oktober udtalte,

„at vi nu endelig får det jerntæppe væk, der ellers har været trukket ned for dyreforsøgene herhjemme.“

I denne udtalelse synes jeg man skimter en for hård bedømmelse fra dyreværnsforeningernes side af forskningens vilkår. Det er derfor min oprigtige mening, at et samarbejde mellem kontroludvalget og videnskabsmændene meget vel kan have til følge, at det kontrollerende udvalg opdager, at man både på seruminstitutets, landbohøjskolens og universiteternes videnskabelige laboratorier holder lige så meget af dyr som de mest idealt stræbende medlemmer af dyreværnsforeningerne. Det må være således, at indstillingen overfor misbrug og onde handlinger mod de af mennesket så afhængige dyr er præget af humanisme, en humanisme, der er et naturligt udtryk for et folks kulturelle standard, og at kampen mod misbrug tages op af mennesker, der føler deres kald her. Men betydelig vanskeligere forekommer det mig, når lægmanden fra humanismens område vil gribe ind i det videnskabelige forskningsarbejde, for hvor er da grænsen for hans indgriben her? Dette er det stadige spørgsmål for mig, fordi jeg har den opfattelse, at man ikke indenfor forskningen kan arbejde med dyr, der er mishandlede, frygtsomme eller nervøse, men tværtimod må overvåge, at dyret er velplejet og i balance med sig selv, så at det kan yde, hvad man videnskabeligt venter af det. Selvfølgelig er dette også blevet gjort, for ellers var resultatet vel ikke blevet, at den danske forskning på dette område har international berømmelse, og at dr. Thorvald Madsens arbejde i hygiejnekomiteen i Genève, hvor bl. a. serum standardiseres, har sikret Danmark førstepladsen mellem nationerne. Denne placering er bevaret af en så fremragende videnskabsmand som den nuværende direktør for seruminstitutet, dr. Ørskov, og med ham af mange andre store og kendte navne i vort land. Ved læsning om disse forhold må det stå den enkelte klart, at videnskaben ikke kan arbejde uden et levende mellemlid, og her må det selvsagt blive dyret, der må